

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและการพัฒนาของเด็กแต่ละคนตาม ศักยภาพภายใต้บริบทสังคม วัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความ เข้าใจของทุกคนเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิด คุณค่าต่อตนเองและสังคม การศึกษาปฐมวัยเป็นการจัดการศึกษาในลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และให้การศึกษา สาระการเรียนรู้ใช้เป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้กับเด็กเพื่อส่งเสริม พัฒนาการทุกด้าน ซึ่งจำเป็นต่อการพัฒนาเด็กให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ประสบการณ์สำคัญเป็น สิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาเด็กทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ช่วยให้เด็กเกิดทักษะที่สำคัญสำหรับการสร้างองค์ความรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 3 - 35) เด็กจะเจริญเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติในอนาคตได้นั้นส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดูที่เด็กได้รับสภาพแวดล้อมถือเป็นส่วนหนึ่งซึ่งช่วยสร้างเสริมพัฒนาการเด็ก การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและมีคุณค่าจะช่วยให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง และเกิด การเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลรอบข้าง นอกจากนั้นยังช่วยให้เด็กได้ค้นคว้า ทดลอง สังเกต หาเหตุผล แก้ปัญหา และขยายประสบการณ์ได้อย่างกว้างขวางซึ่งประสบการณ์ต่าง ๆ ดังกล่าว ถือเป็นพื้นฐานในการสร้างเสริมพัฒนาการของเด็ก (นภเนตร ธรรมบวร. 2549 : 170)

การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเพราะภาษาเป็น เครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ภาษาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ซึ่งจะต้องอาศัยทักษะทั้ง 4 ด้าน คือการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการรับและส่งข้อมูลทักษะทั้ง 4 ประการนี้ จะต้องพึ่งพาอาศัยกันและควรได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน (เยาวพา เดชะคุปต์. 2528 : 50) การเรียนรู้ภาษาของเด็กไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน และเขียน แม้จะสามารถเกิดขึ้นได้เองตาม ธรรมชาติแล้วก็ตาม แต่เด็กยังต้องการสร้างเสริมประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม การสนับสนุน ด้วยการเปิดโอกาสให้เด็กมีประสบการณ์ และปฏิสัมพันธ์โดยอัตโนมัติกับภาษา เช่น มีห้องสมุด ที่ดี มีหนังสือน่าอ่าน มีนิทานให้ฟัง และอภิปราย มีการสนทนาตอบโต้ ได้อภิปรายกับครูขณะ ฟังนิทาน รวมทั้งได้เรียนรู้การเล่านิทานด้วยตนเอง ซึ่งหมายความว่าเด็กต้องมีบรรยากาศของ การเรียนที่กระตุ้นให้คิด กระตุ้นให้อ่าน ได้เห็นตัวหนังสือรอบด้านสม่ำเสมออีกทั้งได้ฝึกการเขียน อย่างต่อเนื่อง การสนับสนุนของครูให้อ่าน ให้เขียนช่วยให้เด็กเรียนรู้พยัญชนะ ตัวอักษร คำ การมีอุปกรณ์พร้อมเขียน การเรียนที่ได้แสดงออกอย่างอิสระประกอบกับการได้ฝึกฟังอย่างตั้งใจ ช่วยให้เด็กได้พัฒนาการเรียนรู้หนังสือโดยไม่รู้ตัว (กุลยา ตันติผลผลาชีวะ. 2545 : 118) การจัด ประสบการณ์ด้านภาษาให้แก่เด็กปฐมวัย จะต้องคำนึงถึงการบูรณาการทักษะการฟัง การพูด

การอ่าน และการเขียน ตลอดจนวิชาการต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงในสิ่งแวดล้อมที่มีความหมาย ครูควรจัดกิจกรรมให้เด็กได้มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น ได้มีโอกาสสำรวจ ค้นคว้า ทดลอง ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาเด็กให้มีคุณสมบัติของการเป็นผู้ส่งสารและรับสารอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ทันกับโลกยุคข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันและในอนาคต (ทรรษานิธิวิเชียร, 2535 : 234)

การจัดประสบการณ์ให้กับเด็กนั้นการเรียนรู้ภาษามีความสำคัญกับเด็กมากเพราะเด็กต้องสื่อสารกับผู้อื่นในสังคม ภาษาจึงเป็นสื่อให้เด็กได้แสดงความคิดหรือสิ่งที่ตนเองต้องการให้ผู้อื่นทราบผ่านการพูด และการเขียน หรือแม้แต่การแสดงออกจากท่าทางก็เป็นการสื่อภาษาได้เช่นกันซึ่งเด็กที่มีความสามารถในการสื่อสารได้ดีจะชดเชยยอมเกิดผลสัมฤทธิ์สูงในการสื่อความหมายถ่ายทอดความรู้สึกและความต้องการของตนเองเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ย่อมประสบความสำเร็จตามความต้องการ (กรวิภา สรรพกิจจานง, 2548 : 1) ซึ่งการสอนภาษาให้กับเด็กนั้นต้องเป็นการสอนภาษาที่สื่อความหมายกับเด็ก ผู้สอนต้องเป็นแบบอย่างที่ดีทั้งการพูดการฟัง การอ่าน และการเขียน เด็กจึงจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีและเด็กควรอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยภาษาที่สื่อความหมาย มีการจัดสื่อเพื่อให้เด็กเรียนรู้ผ่านกระบวนการเล่นได้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 51) แนวการจัดประสบการณ์ในระดับปฐมวัยที่นิยมในปัจจุบัน คือแนวการจัดประสบการณ์แบบเตรียมความพร้อม ทักษะการพูด และการเขียนเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์เตรียมความพร้อมด้านภาษาให้แก่เด็กปฐมวัย ในการเขียนนั้นลักษณะการเตรียมความพร้อมจะให้นักเรียนฝึกกล้ามเนื้อมือและความสัมพันธ์ระหว่างมือกับตาด้วยการลากเส้นตามรอยการลากเส้นตามจุดประในสมุดแบบฝึกหัด เด็กจะถูกแรงในสิ่งที่เขาไม่สนใจ โดยเฉพาะให้เด็กฝึกฝนทักษะการทำแบบฝึกหัดในกระดาษ ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมกับเด็กวัยก่อนประถมศึกษาทำให้เด็กเครียด และเบื่อหน่ายกับการเรียนภาษา ส่งผลกระทบในด้านการพัฒนาตนเองในด้านความรู้การสื่อสาร ตลอดจนการพัฒนาความสามารถทางภาษาในด้านอื่น ๆ (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2544 : 27) ผลการประเมินพัฒนาการของนักเรียนในระดับชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนบ้านโสกแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 พบว่า การประเมินด้านคุณภาพนักเรียนด้านร่างกาย โดยเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ด้านสติปัญญาเท่ากับ 2.93 พัฒนาการด้านอารมณ์จิตใจเท่ากับ 3.26 พัฒนาการด้านสังคมเท่ากับ 3.34 ซึ่งผลการประเมินดังกล่าวไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะในเรื่องการพูด การเขียน และการสื่อสาร ในพัฒนาการด้านสติปัญญา (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1, 2555 : 16)

วิธีการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นวิธีการหนึ่งในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่เหมาะสมกับพัฒนาการและความสนใจของเด็ก ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ปรัชญา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ พบว่าแนวคิดพื้นฐานการจัดการเรียนการสอนภาษาแบบธรรมชาติมีพื้นฐานมาจากแนวคิดสามประการคือ ธรรมชาติของเด็กกับการได้รับประสบการณ์ทางภาษา ประการแรกเด็กจะมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเป็นของตนเอง และมี

ความพร้อมที่จะเรียนรู้หนังสือ เพราะเด็กต้องการสื่อสารกับบุคคลอื่น เด็กสามารถซึมซับและเรียนรู้ได้จากการสังเกต การเห็น การใช้เป็นประจำ ประการที่สองการส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางภาษาที่กระตุ้นเร้าความสนใจ การแสดงออกและค้นเคย จะเป็นการสร้างสรรค์การเรียนรู้ให้กับเด็กมากขึ้น ประการที่สามในการเรียนภาษาต้องเป็นการเรียนอย่างบูรณาการทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยองค์รวม (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2545 : 117) การเรียนรู้ภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) ทำให้มีจิตลักษณะ เจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา การสอนภาษาโดยวิธีธรรมชาติหรือการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language) เป็นการสอนภาษาแนวใหม่ที่ส่งเสริมให้เด็กกล้าและมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษา ซึ่งมีกู๊ดแมน (Goodman) เป็นผู้นำทางความคิดคนสำคัญมีรากฐานมาจากทฤษฎีหลัก 3 ทฤษฎี ทฤษฎีแรกคือ ทฤษฎีว่าด้วยระบบภาษาที่เชื่อว่าระบบความหมายเป็นหัวใจสำคัญของภาษา การสอนอ่านและเขียนไม่ควรแยกเป็นทักษะย่อยแต่เปิดโอกาสให้เด็กสำรวจสิ่งรอบตัวและใช้กระบวนการอ่านและเขียน เพื่อศึกษาสิ่งที่เขาสำรวจ เรียนในสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ทฤษฎีที่สอง ว่าด้วยการสื่อสารสื่อความคิดเชื่อว่าภาษาเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ถ่ายทอดความคิดเด็กไม่จำเป็นต้องถ่ายทอดความคิดด้วยภาษาเพียงอย่างเดียว เปิดโอกาสให้ถ่ายทอดความคิดด้วยวิธีที่สมัครใจ เช่น การสนทนา วาดภาพ ศิลปะ ดนตรี ทำทาง และทฤษฎีสุดท้ายว่าด้วยการอ่านและการเขียน เชื่อว่าเด็กเรียนรู้ภาษาพูดและภาษาเขียนจากการลองผิดลองถูกในการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวและประสบการณ์การอ่านและการเขียน (บุษบง ตันติวงศ์. 2538 : 44 - 48) การสอนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นการเรียนการสอนที่เน้นการสอนอย่างมีความหมายโดยผู้เรียนจะอาศัยประสบการณ์ของตนเองประกอบการเรียน ไม่แบ่งแยกภาษาเป็นส่วนย่อยเป็นการเรียนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความกล้า และมั่นใจในตนเองในการที่จะใช้ภาษา ไม่กลัวจะผิดทั้งนี้เพราะผู้สอนไม่เน้นการลงโทษ เมื่อเด็กใช้ภาษาผิดแต่พยายามชี้ให้เห็นข้อบกพร่องโดยทางอ้อมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแก้ไขตนเอง การเรียนยัดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นการสอนภาษาแบบธรรมชาติจึงเป็นการจัดประสบการณ์ทางภาษาที่เหมาะสมกับพัฒนาการและความสนใจของเด็กทำให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องง่ายสนุกไม่เครียด ทำให้เด็กประสบผลสำเร็จในการทำงานและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มีความสุขในการเรียนและรักการใฝ่รู้ใฝ่เรียนด้วยตนเอง (กรวิภา สรรพกิจจานง. 2548 : 58) การจัดการศึกษาในปัจจุบันโรงเรียนจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กในระดับอนุบาลเป็นการจัดเพื่อเตรียมความพร้อม ให้เรียนรู้ด้วยการเรียนปนเล่น พ่อ แม่ ผู้ปกครองไม่เข้าใจการจัดกิจกรรมในระดับนี้ และมีความคาดหวังในการเรียนของเด็ก โดยเฉพาะเรื่องของภาษาเร่งให้เด็กเขียนอ่านให้ได้มากที่สุด เด็กจะถูกเร่งในสิ่งที่ไม่สนใจโดยเฉพาะให้เด็กฝึกฝนการลากเส้นตามรอยการลากเส้นตามจุดประสงก์ในสมุดแบบฝึกหัด ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก ทำให้เด็กเครียดและเบื่อหน่ายกับการเรียนภาษาไปด้วย ประกอบกับที่เด็กอยู่ในภูมิสำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเด็กยังชินกับภาษาถิ่นที่พูดอยู่ที่บ้าน เมื่อทำกิจกรรมเกี่ยวกับการภาษา การพูด การสนทนา เด็กจึงมีความกลัว และไม่มั่นใจในการพูด ส่งผลกระทบในด้านการพัฒนาตนเองในด้านความรู้ การสื่อสารตลอดจนการพัฒนาความสามารถทางภาษาในด้านอื่น ๆ ดังนั้น ครูจึงต้องหาวิธีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย

หาเทคนิคการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้เป็นวิถีธรรมชาติ จะทำให้เด็กเกิดความสนใจความสุข และสนุกกับการเรียนรู้ เพื่อที่เด็กจะได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาไปพร้อม ๆ กัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ซึ่งจะพื้นฐานข้อมูลสำคัญสำหรับครู พ่อแม่ ผู้ปกครองและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยได้เลือกใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ส่งเสริมความสามารถทางภาษาของด้านการอ่านและเขียนนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เป็นอย่างไร
2. ผลการทดลองใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนแบบธรรมชาติ ส่งเสริมความสามารถทางภาษาของด้านการอ่านและเขียนนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษา ด้านการพูดและการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2
3. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

ขอบเขตการวิจัย

ตอนที่ 1 การพัฒนาการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษา ด้านการพูด และการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ ครูที่สอนปฐมวัยที่จัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ จำนวน 3 คน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ เนื้อหาจากการสัมภาษณ์หลักการของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ 3 ประการ ดังนี้

- 2.1 การจัดสภาพแวดล้อมในรูปแบบของการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
- 2.2 กระบวนการเรียนรู้แบบธรรมชาติตามวัยวุฒิของเด็ก
- 2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู

3. เนื้อหาในการวิจัย

การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

ตอนที่ 2 การทดลองใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษา ด้านการพูดและการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษา มิตรภาพ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 83 คน จำนวน 6 ห้องเรียน จาก 6 โรงเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโสกแดง ศูนย์พัฒนาคุณภาพศึกษามิตรภาพ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 19 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) (สุรวิททองบุ. 2555 : 63)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถทางภาษาด้านการพูด และด้านการเขียน

2.2.1 ด้านการพูด ได้แก่ การบอกชื่อสิ่งต่างๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน การเล่าเรื่องราวต่าง ๆ จากภาพที่กำหนดให้ การใช้คำพูดที่เหมาะสมกับสถานการณ์

2.2.2 ด้านการเขียน ได้แก่ การเขียนภาพตามแบบ การเขียนตัวอักษรตามแบบการเขียนหรือวาดภาพอิสระ

3. เนื้อหา

เป็นเนื้อหาจากการวิเคราะห์หลักสูตรศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 โดยกำหนดรูปแบบการจัดประสบการณ์เป็นหน่วยการจัดประสบการณ์เป็นรายสัปดาห์ ประกอบด้วยหน่วยไม้ดอกไม้ประดับ หน่วยชุมชนของเรา หน่วยไข่ หน่วยผลไม้

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง การจัดประสบการณ์ให้เด็กได้เรียนรู้ภาษา จากสิ่งที่มีความหมายในชีวิตประจำวัน โดยการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนภาษา เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยมีครูเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้เด็กพัฒนา ทักษะภาษาทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน ละเขียนไปพร้อมๆกัน เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกทำในสิ่งที่ สนใจ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครูในบรรยากาศที่อบอุ่นและยอมรับ
2. การพัฒนาการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง การออกแบบรายละเอียดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ในกิจกรรมเสริม ประสบการณ์ ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ ช้่นนำ เป็นการนำเข้าสู่กิจกรรม โดย ให้เด็กเกิดความคุ้นเคยและกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรม โดยมีการนำเข้าสู่กิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การร้องเพลง การสนทนาพูดคุย เล่าเรื่องราวจากประสบการณ์เกมปริศนาคำทาย การเคลื่อนไหวประกอบจังหวะ ช้่นกิจกรรม เป็นชั้นที่จัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทาง ภาษาแบบธรรมชาติ โดยผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ กิจกรรมเล่านิทาน กิจกรรมเกม การศึกษา และกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ในการดำเนินกิจกรรมครูต้องเป็นผู้จัดกิจกรรมเพื่อให้ เด็กเกิดทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนโดยใช้ความคิดอย่างมีระบบอย่างสอดคล้องผสมผสานเพื่อ กระตุ้นให้เด็กเกิดทักษะผ่านการเรียนรู้และจากประสบการณ์ ช้่นสรุป เป็นชั้นที่ครูใช้คำถามย้้า ทบทวนเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ในการทำกิจกรรม และกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการ สรุปความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมผ่านชิ้นงานหรือการพูดคุยสนทนา เพื่อให้เด็กเกิดการทบทวน เรียนรู้
3. ความสามารถทางภาษาด้านการพูด หมายถึง การบอกชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็น ในชีวิตประจำวัน การเล่าเรื่องราวต่างๆ จากภาพที่กำหนดให้ การใช้คำพูดที่เหมาะสมกับ สถานการณ์
4. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียน หมายถึง การเขียนภาพตามแบบ การเขียนตัวอักษรตามแบบ การเขียนหรือวาดภาพอิสระ
5. ประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์ หมายถึง คุณภาพของการจัดประสบการณ์ ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามเกณฑ์ 80/80 ดังนี้ 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนรวมจากการประเมินการพูด การประเมินการเขียน และพฤติกรรม การเรียนในแต่ละสัปดาห์ คิดเป็นคะแนนร้อยละ 80 ช้่นไป 80 ตัว หลัง หมายถึง ร้อยละของ คะแนนเฉลี่ยจากแบบประเมินความสามารถทางภาษา ด้านการพูด และการเขียนหลังการจัด ประสบการณ์ ที่มีค่าตั้งแต่ร้อยละ 80 ช้่นไป
6. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดประสบการณ์ หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าใน ความสามารถทางภาษาด้านการพูด และการเขียนของนักเรียนที่เรียน โดยการจัดประสบการณ์ ทางภาษาตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ซึ่งคำนวณจาก คะแนนแบบประเมินความสามารถทางภาษาก่อนการจัดประสบการณ์ คะแนนแบบประเมิน

ความสามารถทางภาษาหลังการจัดประสบการณ์ และคะแนนเต็มของแบบประเมิน
ความสามารถทางภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. การวิจัยแบบผสมวิธี หมายถึง การนำวิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพมาใช้ในการวิจัยเรื่องเดียวกัน เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่รอบคอบ รัดกุม โดยใช้จุดแข็งของงานวิจัยเชิงปริมาณแก้ไขจุดอ่อนของงานวิจัยเชิงคุณภาพ และใช้จุดแข็งของงานวิจัยเชิงคุณภาพมาแก้ไขจุดอ่อนของงานวิจัยเชิงปริมาณ โดยการพัฒนาการจัดประสบการณ์จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนปฐมวัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการทดสอบประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์ โดยการทดลองสอนในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวทางในการพัฒนาการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่เหมาะสมกับสภาพบริบทของสถานศึกษา
2. ได้แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์
3. ได้จัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของเด็กในระดับที่สูงขึ้น
4. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของนักเรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ